

BLUE HERON

Kan je iemand ooit volledig begrijpen? Wat als liefde niet volstaat? En hoe herinner je jouw eigen jeugd? De Hongaarse regisseur Sophy Romvari graaft in haar eigen leven voor dit verbluffende debuut met centraal de achtjarige Sasha, net verhuisd van Hongarije naar Canada.

Eind jaren '90 verhuizen de achtjarige Sasha en haar Hongaars-Canadese gezin naar een nieuw huis op Vancouver Island. Er wordt gespeeld in de natuur, getekend in Microsoft Paint en de Gameboy ligt vaak binnen handbereik. Maar hun nieuwe begin wordt verstoord door het steeds gevaarlijker wordende gedrag van haar oudste broer, Jeremy. Sasha begrijpt niet wat hem kwelt, maar zoekt toch zijn nabijheid.

Op papier leest 'Blue Heron' als een traditioneel coming-of-age verhaal. Maar halverwege doet regisseur Romvari iets heel verrassends, en laat zo op een uiterst originele manier heden en verleden in elkaar overvloeien, als poging om harten en herinneringen te lijmen. Wonderbaarlijk.

Regie: Sophy Romvari | Met: Eylul Guven, Edik Beddoes, Amy Zimmer, Iringó Réti e.a. | CA, HU, 2025 | Engels, Hongaars gesproken, NL/FR ondertiteld | 1u30

BINNENKORT

JIMPA
di 27.10.26 – 20u

THE SUPER MARIO GALAXY MOVIE (6+)
di 3.11.26 – 15u

THE INVITE
di 3.11.26 – 20u

NAZA
di 10.11.26 – 20u

ROSE
di 17.11.26 – 20u

THE ODYSSEY
di 24.11.26 – 19u

THE SIX
ma 30.11.26 – 20u

NOTRE SALUT
di 1.12.26 – 20u

TEGENWOORDIG HEET IEDEREEN SORRY
di 8.12.26 – 9u30 & 19u

THE CHRISTOPHERS
di 15.12.26 – 20u

TOY STORY 5 (6+)
di 22.12.26 – 15u

MEMOIRE DE FILLE
di 22.12.26 – 20u

COWARD
di 5.01.27 – 20u

MINOTAUR
di 12.01.27 – 20u

HEYSEL 85
di 19.01.27 – 20u

FRANZ
di 26.01.27 – 20u

FJORD
di 2.02.27 – 20u

Recensie - In 'Blue Heron' haalt het verleden het heden in

★★★★☆

Ewoud Ceulemans, De Morgen, 4.09.2026

De Canadese filmmaker Sophy Romvari debuteert met een unieke langspeler: in *Blue Heron* vloeien een traumatisch verleden en een rusteloos heden in elkaar over, wordt de grens tussen feit en fictie uitgegomd en kunnen pijn en familieliefde niet zonder elkaar.

"Eigenlijk is elke film een tijdreis", vertelt de Canadese cineast Sophy Romvari (35). Maar slechts zelden verloopt zo'n tijdreis op zo'n organische en unieke manier als in Romvari's langspeeldebuut *Blue Heron*, een semi-autobiografisch verhaal waarin ze terugkijkt op haar jeugd.

Blue Heron is het verhaal van een migrantenfamilie (Romvari werd geboren in British Columbia, maar haar familie was het jaar ervoor van Hongarije naar Canada verhuisd) die zich probeert te vestigen in een doorsnee voorstadje, maar van binnenuit uiteen wordt gereten door Jeremy, de stuurse, zwijgzame oudere broer van Sasha, het 8-jarige meisje door wier ogen we deze intieme familiesaga bekijken.

Sasha groeit op in de jaren 90, en wie zich dat decennium herinnert, ziet in *Blue Heron* een heuse trip down memory lane, van de immense desktopcomputer in de hoek van de living – en Sasha die zich uitleeft op Microsoft Paint – tot de ouderwetse Kodak waarmee mater familias probeert om de eerste zomer in hun nieuwe huis vast te leggen.

In die details voel je hoe persoonlijk *Blue Heron* is: de wereld die Romvari creëert voelt nooit artificieel. Integendeel: je lijkt met haar terug te keren naar haar herinneringen als klein meisje. Als elke film een tijdreis is, geldt dat zeker ook voor *Blue Heron*.

Maar Sasha's herinneringen omvatten ook het bizarre, asociale gedrag van Jeremy, van een impulsieve winkeldiefstal over het consequente, zwijgzame negeren van elke poging van zijn ouders om een gesprek met hem te voeren – op een enkele uitzondering na hoeft Beddoes geen enkele dialoog uit te spreken.

Achter die grote bril zie je glazige ogen, die zich lijken af te sluiten van de wereld om hem heen: Jeremy is het oog van een storm die zijn gedrag creëert, en zijn ouders raken de wanhoop nabij. "He is troubled," probeert zijn moeder zich vast te klampen aan de hoop op een oplossing, "he's not crazy." Maar de barsten groeien wel. In die mate dat het volledige plaatje uit elkaar valt.

Lange tijd krijg je dan ook het gevoel naar losse fragmenten te kijken, zonder veel samenhang: je ziet wel hoe de familiedynamieken zich ontwikkelen over één zomer, maar de montage hangt niet aaneen van de causale verbanden. Vaker is het een aaneenschakeling van impressies: van zomerpret met waterballonnen en sproeiers, een uitje naar het plaatselijke museum, verstoppertje met broers.

Romvari liet zich inspireren door de familiefilmpjes die haar vader destijds maakte. "Die waren heel kunstzinnig gemonteerd", vertelt ze. "Als je naar homevideo's kijkt, zijn ze op zo'n manier aan elkaar geplakt dat je iets ziet gebeuren, en dan staat er ineens iets heel anders op de band, iets wat daar helemaal niet bij past. Het heeft zo'n onsamenhangend, elliptisch karakter."

Voor het hoofdpersonage is het verhaal van *Blue Heron* een even grote puzzel als voor de kijker. Voor haar eerste langspeler maakte Romvari verschillende kortfilms en korte documentaires, waaronder *Still Processing*. Daarin probeert ze aan de hand van oude foto's en familiefilmpjes terug te keren naar de gezinstrauma's uit haar jeugd – en blijkt hoe moeilijk het is een heldere, rechtlijnige verklaring te krijgen voor wat toen gebeurde.

De zoektocht naar die verklaring vindt plaats in de tweede helft van de film, wanneer de film een sprong in de tijd maakt en je de volwassen Sasha leert kennen als een documentairemaker die probeert inzicht te krijgen in de problematiek van haar broer en haar familie. (De parallellen met Sophy Romvari zelf spreken voor zich.)

Eerst voelt die cesuur geforceerd aan – een scène waarin ze sociaal werkers spreekt, dreigt de ambigue poëzie van het eerste deel uit te vegen – maar al snel tilt Romvari de film zo naar een hoger niveau.

Want in de tweede helft overstijgt *Blue Heron* het niveau van de familiefilm en laat Romvari heden en verleden in elkaar overvloeien, of haalt het verleden het heden in. Wat een uur lang een sobere, semidocumentaire film over een jeugdtrauma leek, krijgt plots een vleugje magisch realisme.

De nostalgische jeugdherinneringen, met alle pijn die ze in zich dragen, blijken plots méér te zijn dan zomaar herinneringen: ze zijn simpelweg wie Sasha is, ook al krijgt ze het plaatje nooit helemaal ingekleurd, blijven er altijd ontbrekende stukjes in die puzzel.

Blue Heron is geen film die antwoorden geeft, het is een film die vragen stelt. Dat is soms frustrerend, maar het is nooit aanstellerig, omdat Romvari's personages zó dicht op je huid zitten en haar scènes zó dichtbij aanvoelen, alsof ze voor je ogen ontstaan. In haar langspeler zoek je samen met de Canadese cineast naar de oorsprong van een wonde die nog altijd niet geheeld is. Of dat helen ooit zal lukken, is niet eens zo belangrijk: de schoonheid zit in de poging.

https://www.ccstrombeek.be/film/blue-heron